

7. 12. 2012

ID: 87581

Rehabilitace

Znění nařízení vlády České republiky o výši finanční náhrady v hotovosti poskytované podle zákona o mimosoudních rehabilitacích, č. [233/1991](#) Sb., ze dne 11. dubna 1991 neznamená omezení výše nároků, uvedených v ustanovení § 13 zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, nýbrž stanoví pouze modalitu plnění zákonných nároků na výplatu finančních náhrad.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1556/2011, ze dne 19.9.2012)

Nejvyšší soud České republiky v právní věci žalobců a) L. B., b) E. B., obou bytem R., obou zastoupených JUDr. P.T., advokátem se sídlem P., proti žalované České republice - Ministerstvu financí ČR se sídlem Praha 1, Letenská 15, o finanční náhradu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 31 C 93/2009, o dovolání žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2010, č. j. 23 Co 392/2010-60, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2010, č. j. 23 Co 392/2010-60, zrušuje se v odstavci prvním v části, již byla zamítnuta žaloba ohledně zaplacení 2,664.540,- Kč, jakož i v odstavci druhém, jímž bylo rozhodnuto o nákladech řízení před soudy obou stupňů. V tomto rozsahu se věc vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobci se domáhali po žalované zaplacení finanční náhrady každému ve výši 1,419.150,- Kč s odůvodněním, že jejich žaloba směřující proti nynějším vlastníkům nemovitostí, jež tito nabyli od státu poté, co žalobci odešli do emigrace v roce 1984, byla zamítnuta. Dopisem ze dne 13. 8. 2003 požadovali po žalované finanční náhradu ve výši stanovené podle znaleckého posudku, jímž byly nemovitosti oceněny současnou cenou podle stavu k roku 1984, tedy v částce 2,838.300,- Kč. Žalovaná trvala na ocenění v souladu s ustanovením § 13 odst. 4 zákona č. [87/1991](#) Sb., a to podle cenových předpisů pro oceňování nemovitostí ke dni účinnosti zákona, to je ve výši 173.760,- Kč.

Obvodní soud pro Prahu 1 jako soud prvního stupně přiznal rozsudkem ze dne 4. 5. 2010, č. j. 31 C 93/2009-36, žalovaným částku podle žaloby, a to každému z nich ve výši 1,491,150,- Kč, z toho 30.000,- pro každého z nich v hotovosti a zbývající část v cenných papírech, které nemají povahu státního dluhopisu, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Rovněž přiznal žalobcům náklady řízení v plné výši.

Po skutkové stránce vyšel soud prvního stupně ze zjištění, že rozsudkem Okresního soudu pro Prahu západ ze dne 16. 1. 2002, č. j. 4 C 772/195-178, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 26 Co 181/2002-200, byla zamítnuta žaloba L. B. a E. B. směřující proti M. P. a V. P., již se žalobci domáhali uložení povinnosti žalovaným uzavřít s nimi dohodu o vydání nemovitostí blíže uvedených ve výroku rozsudku. Podle odůvodnění rozsudku se tak stalo proto, že žalovaní nebyli při uzavírání kupní smlouvy protiprávně zvýhodněni a nebylo prokázáno, že by kupní smlouva o prodeji předmětných nemovitostí, žalovanými uzavřena 28. 3. 1985, byla v rozporu s platnými právními předpisy. Žalovaný nabyli nemovitosti od státu, na nějž majetek přešel dne 3. 8. 1984 podle § 453a občanského zákoníku ve znění zákona č. [131/1982](#) Sb.

Pokud jde o výši požadované náhrady, vyšel soud prvního stupně ze závěrů znaleckého posudku ze dne 17. 6. 2005, zpracovaného podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČSR č. [182/1988](#) Sb., ve

znění vyhlášky č. [316/1990](#) Sb., č. [589/1990](#) Sb. a č. 40/+991 Sb., podle stavu opotřebení k datu přechodu na stát, tj. k roku 1984.

Vyšel dále z nesporných zjištění o předchozím uplatnění nároků žalobci vůči žalované ve smyslu § 13 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích (dále jen „zákon“). Dovodil poté, že žalobci jsou oprávněnými osobami ve smyslu zákona, žalovaná osobou povinnou a že žalobcům svědčí nárok na přiznání finanční náhrady podle § 3 zákona.

Po právní stránce zdůraznil soud prvního stupně předně vázanost Ústavou, která v článku 10 dává přednostem před zákonem ratifikovaným a vyhlášeným mezinárodním smlouvám o lidských právech a základních svobodách, kterými je Česká republika vázána. Takovou smlouvou je i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, která vstoupila pro Českou a Slovenskou Federativní republiku v platnost dnem 18. 3. 1992, včetně přílohy 1. Tou je dodatkový protokol k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, který v článku 1 vymezuje ochranu vlastnictví. Podle něho každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek, nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Soud prvního stupně dále poukázal na důsledek plynoucí z toho, že přistoupením k této Úmluvě akceptoval stát také pravomoc Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“, resp. „Soud“) podle článku 46 Úmluvy, článku 1 - 4 protokolu č. 4, článku 1 - 5 protokolu č. 7, pokud k porušení práv vyplývajících z těchto dokumentů došlo po nabytí jejich platnosti pro Českou a Slovenskou Federativní republiku. Proto je třeba z rozhodnutí tohoto soudu vycházet.

Z toho důvodu odmítl jako nepřipustnou argumentaci žalované, podle níž nelze akceptovat závěry rozhodnutí ESLP ze dne 5. 11. 2002 ve věci B. P. a J. P. proti České republice. Připomněl, že podstatou zmíněného sporu byla odpověď na otázku, zda vrácení kupní ceny státem, za oprávněnou osobu podle zákona č. [229/1991](#) Sb., je přiměřené či nikoliv. Odkázal na argumentaci rozhodnutí soudu, podle něhož, i když obecným cílem restitučních zákonů je zmírnění některých majetkových křivd spáchaných komunistickým režimem, je nutné provádět toto zmírnění tak, aby nebyly způsobeny nové nepřiměřené křivdy. Za tím účelem by měla právní úprava umožňovat brát ohled na okolnosti každého jednotlivého případu tak, aby osoby, jež nabyly svého majetku v dobré víře, nebyly nuceny nést břemen odpovědnosti státu, který kdysi majetek zkonfiskoval. Jakýkoliv zásah do práva na ochranu majetku musí zachovávat spravedlivou rovnováhu mezi požadavky obecného zájmu společnosti a imperativy ochrany základních práv jednotlivce. Zvláště musí existovat rozumný poměr mezi použitými prostředky a cílem, který sleduje každé opatření zbavující osobu jejího majetku. Rovnováha mezi požadavky obecného zájmu a imperativy ochrany základních práv je narušena, pokud dotčená osoba by byla nucena nést nepřiměřenou zátěž. Proto vyvlastnění osoba má v zásadě obdržet náhradu, jejíž výše by byla rozumná vzhledem k hodnotě majetku, jehož byla zbavena, a že náhrada vyplacená vyvlastněnému má být v rozumném poměru k tržní hodnotě majetku.

S poukazem na zjištěné okolnosti případu a vázanost shora citovaným rozhodnutím ESLP pak soud prvního stupně dospěl k závěru o přiměřenosti výše finanční náhrady podle předloženého znaleckého posudku, proti jehož obsahu a závěrům žalovaná nic nenamítala.

Co se týče formy náhrady, vyšel soud prvního stupně ze znění ustanovení § 13 odst. 4 zákona, který přiznává vyplacení hotovosti oprávněným osobám nejvíce ve výši 30.000,- Kč. I když v druhé větě se hovoří o tom, že výši finanční náhrady v hotovosti upraví vláda svým nařízením, má soud za to, že je správné vycházet ze znění první větě, neboť má zato, že je-li výše náhrady v hotovosti v první větě přímo vyjádřena, nelze v druhé větě svěřit její výši libovůli vládního nařízení, které je předpisem nižší právní síly a zákon je třeba v tomto směru vykládat ve prospěch oprávněné osoby.

K odvolání žalované Městský soud v Praze jako soud odvolací změnil rozsudek soudu prvního stupně svým rozsudkem ze dne 3. 11. 2010, č. j. 23 co 392/2010-60 tak, že žalované uložil zaplatit každému ze žalobců částku 10.000,-Kč a částku 76.880,- Kč v cenných papírech, které nemají povahu státního dluhopisu, v pariční lhůtě patnácti dnů od právní moci rozsudku. Ve zbývající části ohledně zaplacení dalších 2,664.540,- Kč žalobu zamítl. Rozhodl rovněž o nákladech řízení.

Odvolací soud převzal skutková zjištění soudu prvního stupně, avšak odlišně je právně zhodnotil. Podle odvolacího soudu je třeba dát za pravdu argumentaci žalované, neboť tato je v souladu s ustanovením § 13 odst. 4 zákona. Podle něj se finanční náhrada oprávněné osobě poskytuje za podmínek blíže v tomto ustanovení uvedených. Je přitom na vůli oprávněné osoby, zda bude požadovat finanční náhradu podle ustanovení § 13 zákona nebo zda bude požadovat vydání nemovitosti. V obou případech se cena stanoví podle cenových přepisů platných ke dni účinnosti zákona.

Odvolací soud nesouhlasil s odkazem soudu prvního stupně na případ, který byl řešen ESLP ve věci P., neboť zde šlo o skutkově odlišný případ, než který byl předmětem tohoto řízení.

Pokud jde o výši částky v hotovosti, odkázal odvolací soud na ustanovení § 13 odst. 5 věty první a druhé zákona, podle něhož finanční náhrada spočívá ve vyplacení hotovosti nejvýše ve výši 30.000,- Kč a ve vydání cenných papírů, které nemají povahu státního dluhopisu. Výši finanční náhrady v hotovosti upraví vláda České republiky a vláda Slovenské republiky svým nařízením, přičemž podle odstavce 5 poslední věty finanční náhrada podle odstavce 1 se stanoví podle předpisů pro oceňování nemovitostí ke dni účinnosti tohoto zákona. Podle odvolací soudu je tak pregnantně vyjádřeno, jakým způsobem má být finanční náhrada stanovena. Proto rozhodnutí soudu prvního stupně neshledal správným, když jím stanovena výše náhrady vycházela z prvně uvedeného ustanovení.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dovolání, jehož přípustnost dovozovali z ustanovení § 237 odst. 12 písm. a) o. s. ř. při měnícím rozhodnutí odvolacího soudu. Podpůrně uplatnili přípustnost dovolání s odkazem na ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. pro ten případ spatřovali zásadní význam rozhodnutí odvolacího soudu v otázce“

1. zda na rozhodování o předmětném nároku dovolatelů lze aplikovat rozhodnutí ESLP ve věcech přiměřené náhrady poskytované oprávněným osobám státem podle restitučních předpisů, a dále
2. zda při stanovení formy finanční náhrady je třeba vycházet z první věty ustanovení § 13 odst. 4 zákona, který přiznává nárok oprávněných osob na výplatu částky 30.000,- Kč v hotovosti.

Dovolatelé uplatnili dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle § 241a odst. 1) písm. b) o. s. ř. Opakovali svou argumentaci z řízení před soudy nižších stupňů a zdůrazňovali, že jim svědčilo legitimní očekávání, že jejich požadavek na vrácení nemovitostí, jež propadly ve prospěch státu, byl konkrétní a opíral se o zákonné ustanovení, bude realizován. Proto je možno na jejich pohledávku pohlížet jako na majetek ve smyslu Dodatkového protokolu č. 1.

Nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem ve vztahu k první otázce spatřovali ve striktní aplikaci ustanovení § 13 zákona odvolacím soudem a nerespektování důsledku citovaného rozhodnutí ESLP.

Ve vztahu k druhé otázce předložené dovolacímu přezkumu tvrdili, že výklad odvolacího soudu pomíjí poměr mezi vázaností zněním zákona, jako normy vyšší právní síly, oproti znění podzákonného předpisu, který částku náležející oprávněným osobám nepřípustným způsobem omezuje.

Vyjádření k dovolání nebylo podáno.

Nejvyšší soud jako soud dovolací věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního

řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2009, neboť dovoláním byl napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán po 30. 6. 2009 (srov. článek II, bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé. Přípustnost dovolání je zde založena na rozdílnosti rozsudku odvolacího soudu s rozsudkem soudu prvního stupně. O nesouhlasné rozsudky jde tehdy, jestliže okolnosti významné pro rozhodnutí věci byly posouzeny oběma soudy rozdílně, takže práva a povinnosti stanovená účastníkům jsou podle závěrů těchto rozsudků odlišná. Odlišností se přitom nemyslí rozdílné právní posouzení, pokud nemělo vliv na obsah práv a povinností účastníků, ale jen takový závěr, který rozdílně konstituuje nebo deklaruje práva a povinnosti v právních vztazích účastníků.

O takový případ se jedná v posuzované věci, takže dovolání je zde podle shora uvedeného ustanovení přípustné.

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci míří na situace, kdy soud posoudí projednávanou právní věc podle nesprávného právního předpisu anebo si aplikovaný právní předpis nesprávně vyloží (viz k tomu z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem, text na str. 13/45).

Dovolací soud proto přezkoumal dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu dotčeném podaným dovoláním, a to z důvodů, které byly uplatněny, a dospěl k závěru, že dovolání je z převážné části důvodné.

K prvně položené otázce formulované dovolateli se uvádí, že tato otázka byla již v rozhodovací praxi odvolacího soudu reflektována. Předřadit je třeba, že pro správnou aplikaci ustanovení vnitrostátního práva je neodmyslitelně nutné vycházet rovněž ze závěrů rozhodnutí ESLP, které se projednávané věci týkají. Je tomu tak proto, že Česká republika (z důvodů přehledně vyložených v rozsudku soudu prvního stupně, na něj se odkazuje) je vázána rozhodnutím Soudu v důsledku přednosti práva plynoucího z aplikace mezinárodních smluv ve smyslu článku 10a Ústavy. Dovolací soud ve svém dosavadním rozhodování k judikatuře Soudu přihlížel s dále uvedenými závěry.

Tak v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2010, vydaného ve věci sp. zn. 28 Cdo 2836/2009, s odvoláním na judikaturu Ústavního soudu akcentoval jím formulovanou zásadu, podle níž „obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad“. Stejně tak se Nejvyšší soud ztotožnil s myšlenkou, že „pro nalézání práva je vždy nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech“. Konečně se výslovně přihlásil k respektování interpretace, s níž k podobné problematice přistoupil Evropský soud pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku, a to z pohledu mezinárodní smlouvy, jež tvoří součást právního řádu České republiky (čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod; smlouva byla publikována ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 jako Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí). Jedná se zejména o rozsudek jmenovaného mezinárodního soudu ve věci P. a P. proti České republice ze dne 5. 11. 2002. Výslovně proto uvedl, že nepředjímá, v jaké výši by měla být náhrada za vydané

nemovitosti žalobcům přiznána. Ztotožňuje se však se závěry Evropského soudu pro lidská práva, že tato náhrada by měla být přiměřená zjištěným okolnostem daného případu, jinými slovy řečeno, měla by být poskytnuta v rozumné výši. Náhrada tedy nemusí dosahovat ceny tržní v době vydání nemovitosti, k této ceně by však mělo být přihlédnuto.

Stejnou výkladovou tendenci zaujal Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 14. 9. 2011, ve věci sp. zn. 28 Cdo 4646/2010, rozvíjejícím závěry dalšího (dřívějšího) rozsudku téhož soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2202/2009. I v těchto rozhodnutích nacházel Nejvyšší soud interpretační návod „v precedentech Evropského soudu pro lidská práva. V případě Pešková vs. Česká republika (stížnost č. 22186/03, rozsudek ze dne 26. 11. 2009) dovolací soud spatřuje značnou blízkost k okolnostem nyní posuzované věci. Štrasburský soud se zde (opětovně) vyslovil k výši náhrady povinné osobě za odnětí vlastnictví. Dovedil, že náhrada vyplacená stěžovatelce – řídící se kupní cenou z roku 1979 – nebyla v rozumném poměru k ceně zemědělské usedlosti v době jejího odnětí (2001). Dále uzavřel, že vzhledem k růstu cen nemovitostí od roku 1979, kdy stěžovatelka spornou nemovitost nabyla, do roku 2001, kdy byla tohoto majetku zbavena, neměla stěžovatelka možnost požadovat za tuto nemovitost přiměřenou náhradu. Dodal rovněž, že jmenované nebylo možno vytykat nevyužití všech vnitrostátních prostředků nápravy, neboť zákon č. [229/1991](#) Sb., o půdě, pro účely poskytnutí náhrady neumožňoval vzít v úvahu cenu nemovitosti v době vydání majetku plynoucího z rozsudku ESLP ve věci P. vs. Česká republika.“

Aplikováno na posuzovaný případ, je třeba dovést, že podmínky pro aplikaci Úmluvy, potažmo vázanosti nadnárodní jurisdikcí Soudu českými soudy jsou splněny proto, že v této věci nárok žalobců vznikl právní mocí rozsudku, jímž byla zamítnuta jejich žaloba na vydání nemovitostí (potvrzující zamítavý rozsudek odvolacího soud nabyt právní moci dne 17. 4. 2003). Tímto dnem jim vznikl nárok na finanční náhradu podle ustanovení § 13 odst. 4 zákona. Stalo se tak po dni účinnosti přistoupení České republiky k uvedené Úmluvě s důsledky její vázanosti rozhodnutími Soudu.

V každém případě jsou závěry zmíněného rozhodnutí důležitým interpretačním vodítkem při posouzení kolize obsahu vnitrostátního předpisu a principů ovládajících právní stát, v němž platí důsledně a rovnovážně uplatňovaná zásada ochrany vlastnického práva osob, zejména v případech jeho nuceného zbavení z důvodů obecného zájmu.

Z toho, co bylo uvedeno, je zřejmé, že v projednávané věci se neuplatní argumentace od počátku sporu vedená žalovanou, o nemožnosti přiznání náhrady žalobcům v částce odlišné od doslovného znění ustanovení § 13 odst. 4 zákona. Tento rigidní výklad, převzatý v dané věci i odvolacím soudem, nelze považovat za souladný se shora zmíněnými principy posouzení věci v individuálním případě, s principy ochrany vlastnictví osob ve smyslu Úmluvy a judikatury Soudu, ani s dosavadními výklady zaujatými Nejvyšším soudem.

K druhé otázce předložené dovolacímu přezkumu o poměru mezi ustanoveními § 13 odst. 4 zákona a zněním nařízení vlády č. [233/1991](#) Sb., dospěl dovolací soud k těmto závěrům:

Z hlediska systematického výkladu je třeba předně vyjít z toho, že ustanovení § 13 upravuje v odstavcích 1) až 5) řadu odlišných případů, které zakládají nárok oprávněné osoby na výplatu finanční náhrady. To plyne z marginální rubriky uvedeného ustanovení a z textu jeho jednotlivých ustanovení obsažených v odstavcích 1) až 5). Jde o ustanovení, která stanoví jednak výši náhrad (tak výslovně znění odstavce druhého), v němž je nárok na finanční náhradu určen paušální, tedy pevnou částkou (60.000,- Kč), bez ohledu na hodnotu propadlého majetku jednak způsob uplatnění nároku (srov. odstavec třetí), včetně lhůt k jejich uplatnění a konečně postup při určení nástupnictví oprávněných osob v případě absence původní oprávněné osoby (srov. odstavec pátý), v tomto případě zákon dokonce stanoví modalitu takového plnění (náhrada se poskytuje výlučně v cenných papírech, které nemají povahu státního dluhopisu). Už tato okolnost z hlediska legislativně

technického plně odůvodňuje použití postupu, kdy bližší úprava (modalita plnění) je svěřena podzákoně normě, v daném případě nařízení vlády.

K tomu došlo vydáním nařízení vlády České republiky o výši finanční náhrady v hotovosti poskytované podle zákona o mimosoudních rehabilitacích, č. [233/1991](#) Sb., ze dne 11. dubna 1991. Uvedené nařízení v § 1 upravuje předně kompetenční otázky týkající se subjektů, u nichž oprávněná osoba může nárok uplatnit s tím, že tyto orgány mají povinnost vyplácet v jednotlivých případech finanční náhrady v hotovosti ve výši 10.000,- Kč. Pokud finanční náhrada stanovená podle platných cenových předpisů je nižší, proplatí se v hotovosti vypočtená částka.

Nabízí se proto závěr, podle něhož znění prováděcího předpisu ve shora uvedené podobě neznamená omezení výše nároků poružnu uvedených v ustanovení § 13 zákona, nýbrž stanoví pouze modalitu plnění zákonných nároků na výplatu finančních náhrad. Je tomu tak proto, že ustanovení nařízení vlády dopadá obecně na formu výplaty náhrad uvedených v § 13 zákona, nikterak nezkracuje jejich výši, a respektuje oprávnění exekutivy blíže vymezit platby státu v hotovosti na úhradu jeho zákonné povinnosti. Jde o možnost obecně v legislativním procesu možnou, přípustnou, nepřičící se znění zákona, směřující k realizaci plateb na povinnosti státu vzniklé mu ze zákona. Pak ovšem není důvod k závěru o rozporu mezi nezpochybnitelnou výší zákonem stanovených náhrad a způsobem jejich výplaty, který zákonodárce důvodně mohl přenechat prováděcímu podzákoněmu předpisu. Dovolací soud tak uzavírá, že posouzení věci v tomto rozsahu, jak bylo zaujato odvolacím soudem, je správné a opačné tvrzení dovolatelů není důvodné.

Vzhledem k shora uvedenému posouzení přistoupil dovolací soud ke zrušení rozsudku odvolacího soudu v té části, v níž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výši náhrady podle § 13 odst. 1 zákona (§ 243b odst. 2 věta druhá o. s. ř.), a to v rozsahu zamítavého výroku. V části, v níž byla žalobcům přiznána každému částka 10.000,- Kč a částka 76.880,- Kč v cenných papírech, které nemají povahu státního dluhopisu, ve lhůtě v rozsudku odvolacího soudu uvedené, zůstal tento rozsudek nedotčen. Je tomu tak proto, že ohledně výroku o přiznání částky 10.000,- Kč byl rozsudek odvolacího soudu shledán správným a ve výroku o přiznání částky 76.880,- Kč nemohl být rozsudek odvolacího soudu objektivně způsobilý být napaden dovoláním, ježto v uvedeném rozsahu nepřivodil žalobcům újmu v jejich uplatněných právech.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nesprávné poučení](#)
- [Nájem bytu](#)
- [Nároky pozůstalých \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Doručování](#)
- [Zastoupení](#)
- [Zánik závazku](#)
- [Zadržovací právo](#)
- [Insolvenční řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)